

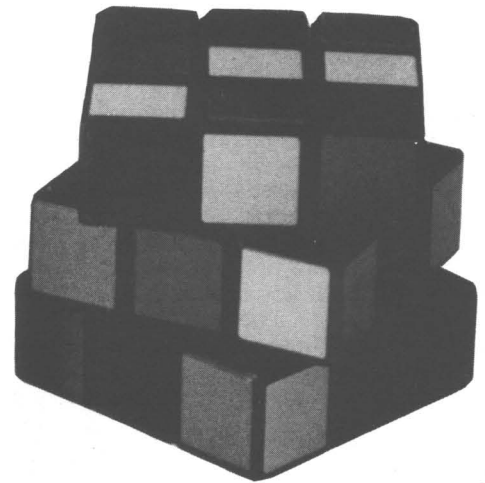
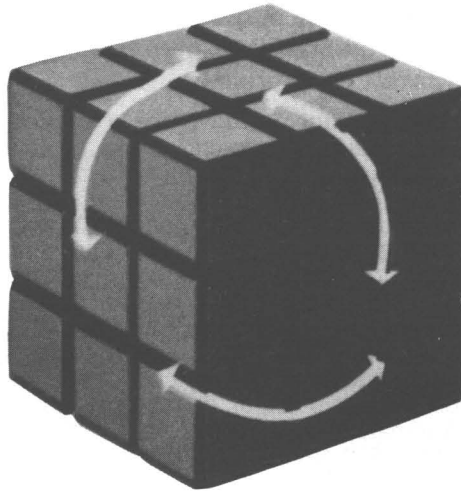
Pas a desnivell

El setge es va tancant

Ho he dit més d'una vegada i no em cansaré d'insistir-hi: hi ha una conspiració universal en marxa que ja ens té acorralats. Jo predico l'optimisme, voldria preservar la parcel·la d'humor que ens redimia una mica en el passat, fins i tot en moments molt més difícils que els que vivim ara. Però estic a punt de rendir-me.

La darrera descoberta és que el cub de Rubick també pot ésser perjudicial per a la salut, perquè conté plom. Es veu que val més treure'l de casa. I no és això sol, ja que la direcció general d'Inspecció i Consum (l'acusadora del cub de Rubick) ens adverteix del perill que comporten determinats articles de broma, com ara l'anomenat Niespulver, de fabricació alemanya, a causa del seu contingut de veratrina i d'ortonitrobenzaldehid. No sé què són, però el nom que tenen ja m'espavilla, per culpa del clima d'alarma general. La broma també pot ésser perjudicial per a la salut, i no més ens faltava aquesta.

El popular comandant Cousteau, el personatge plumbi que fa efectiva l'amenaça dels programes televisius submarins (que consti que jo ja ho havia avisat), se suma a la campanya de desolació institucionalitzada i fa uns auguris apocalíptics. Diu que l'any 2040 el món tindrà mil milions d'habitants i que no hi haurà menjar per a tots. Molt gent es morirà de gana i no tindrem perdó, perquè ell ho veu venir amb una precisió matemàtica: moriran nou o deu mil milions de persones. El comandant Cousteau tira aigua al seu mar (n'està enamorat) i ens explica que la solució, l'aliment del futur, han d'ésser les algues. Mira que bé! Si hem de recórrer al mar i ens lliurem a especulacions de futur-ficció ¿per què no ens parlen de llagostes, d'ostres, de lluç, de palangre i de tants i tants fruits del mar que són més apetitosos que les algues? Al capdavant, com que ningú no pot saber de veres què passarà, seria d'agrair que ens deixessin somiar una mica. En els seus projectes de grans conreus d'algues, el comandant Cousteau hi posa —amb precaucions— la figura hipotètica de l'home amfibi, que seria el sembrador i el colliter ideal. Però en arribar en aquest punt, el científic marítim en deixa anar una com un cove: diu que tot depèn de la investigació mèdica «ja que només es pot intentar amb un home que tingui càncer de pulmó». Què vol dir? ¿Que als malalts d'aquesta

mena ens els podem espatotjar amb experiments sense que ens remordeixi la consciència? ¿O bé que no, que al contrari, que un tumor d'aquesta magnitud arribarà a ésser una garantia de supervivència? Això ens ho haurien d'aclarir de seguida, perquè ens sensibilitzen i ens omplen d'aprensions i quan ja ho han aconseguit i ens tenen ben espantats, surt aquest il·lustre pescador d'aigües profundes i ens torna a desorientar. Seria dramàtic que, de cop i volta, haguéssim de desfer les campanyes que ara fem.

Ja que hi som, posats a inculcar-nos tristesa i mal humor, em permeto de recordar que el bes amorós pot matar. Que ja ho han oblidat? S'havien fet estudis molt seriosos que demostraven com tres i dos fan cinc que el petó suposa un intercanvi de microbis tan enorme que sembla mentida que no ens hi hàgim fet més mal. Seria oportú de reviuir el tema, perquè ens acabariem d'ensorrar. De moment, tan sols comptem amb el gran èxit que ha obtingut el llibre d'un famós psiquiatre de Nova York, una obra en la qual s'exposa la teoria que l'amor és producte de la química. El doctor Michael Liebowitz ens

diu que ni romanticisme ni sexualitat apassionada. Res de res, pura química, com si fóssim uns laboratoris amb potes. L'autor prova de demostrar que tot depèn de la dopamina, la noradrenalina i la fenitilamina. Tota la poesia en orris!

M'estranya que no s'hagi ocorregut a cap multinacional la fabricació de campanes de vidre esterilitzades, individuals i familiars. Potser és que estan distretes amb els refugis antiatòmics de pati i de jardí i fins que n'hagin venut a tothom no es podran ocupar d'altres mesures de seguretat per als qui restin dempeus. Però que s'espavilli, perquè si les coses van tal com ens expliquen —i sovint sembla que hi vagin— l'escombrada pot ésser apoteòsica.

La idea de les campanes de vidre sembla una bestiesa. Jo mateix estic a dos dits de reconèixer-ho humilment. Així i tot vaci·ho. L'era dels ordinadors domèstics és a tocar, alguns països ja s'hi troben. Penso que mentre l'electrònica ens faria la feina, la gent, quieta dins la campana de cadascú, podria esperar amb confiança que l'hora de la mort els arplegués plens de salut. ● PERE CALDERS